

עין משפט
נר מצוה

לֹא א מִי פָּקִיד שֶׁסְּטוּעִים
שֶׁסְּטוּעִים אֵל:
לֵב ב מִי כִּפְּחָה מְהֵלָּה
הֵלֶכֶת ב פִּתְחָה לְחֵן סָה
טוֹר וְשׁוּעִה אֵלֶּיךָ מִתֵּן שִׁיב
סְטוּעִים ט:
ג מִי שֶׁסְּטוּעִים הֵלֶכֶת א
וּפְקִיד י סְטוּעִים יג:
לֵב ד שֶׁסְּטוּעִים ג:
לֵב ה מִי פִּתְחָה שֶׁסְּטוּעִים
הֵלֶכֶת ו שֶׁסְּטוּעִים ד:
לֵב ז מִי פָּקִיד שֶׁסְּטוּעִים
טוֹר וְשׁוּעִה אֵלֶּיךָ מִתֵּן שִׁיב
סְטוּעִים ד:

מוסף דע"י

[illegible]

רבינו חננאל

וְכִי יִפְתָּח
 הַלְחֹמוֹת אֶחָדִי אֲבִיבִי לֵךְ
 דְּקָמָר גָּדוֹל כְּבֹד הַבְּרִיּוֹת
 אֲחִיבָהּ רִבְנִי לְיִמְרִי
 (מִתְחַוֵּה) וְחִכִּי אֵל
 נִטֵּל לִחְצוֹת כִּי
 נִשְׁנִי אֶל כָּסֶם שֶׁל
 הַמֶּלֶךְ. אֵמָּה. אֵמָּה
 שֶׁנֶּחֱמָה מִן. אֵמָּה
 כִּי מִקְוִים שֶׁיִּחְזֹק לִקְסֵס
 הַכָּס וְכִי יִטֵּל (אֵל)
 (שֶׁלֹּטֵל) אֶת־כָּסֶם לְקִוְטָא
 מִדְּשׁוֹת שִׁנְהֵם. וְאֵל
 יַעֲלֶה לִּנְגַ' אֶל מִן
 הַכָּס בְּקִסֵּם שֶׁמִּכּוֹן לִכֵּת
 הַכָּס אֶבֶל לִנְגַ' (אֵל).
 מִיִּמְרֵי חֵן הַשָּׂחָה. (חֶחֶן)
 קוֹבֵץ מִקֵּס לְשִׁנְהֵם.
 וְאֵל יַחֲזִיקֵהוּ תֶחֱם אֵל
 מִכּוֹן. אֶבֶל כִּי הַכָּס
 אֵל הַנְּחִיל דִּבְעֵנִי לֵךְ
 מִקֵּס. וְהִלְכֵךְ מִן כִּי
 שֶׁקִּיל עוֹלָם. (אֵל):
 מִשִּׁי בֶּן שָׂחָה. הָאֵם
 קוֹבֵץ מִקֵּס לְשִׁנְהֵם. לֵךְ
 אֵל יַחֲזִיקֵהוּ אֶת־לְבָבִי
 נִפְשֵׁי שֶׁל. הִלְכֵךְ אִפִּי לִנְגַ'
 אֵל אֶת־מִקֵּס.
 אֲמֹר בְּרִי וְכָסֶם לְשִׁנְהֵם
 שֶׁשֶׁתִּירָה (אֵל) (נִחַן)
 מִשִּׁי. מִיִּדְּוֹת חֵרֶשׁ.
 דְּחִיבִי עוֹלָם לֵךְ נִי וְחִנִּי
 (נִחַן) נִחֵן עוֹלָם שִׁתִּי. מִן
 אֵל יִשְׁמַע (וְחִרֵשׁ) (דִּשְׁעֵי)
 אֵל יִשְׁמַע אֶת־הַעֲדָה
 אִפִּילוֹ כְּהוֹל אִסְרִי. אֵל
 מִקֵּס. שֶׁכִּסֵּם. כְּהוֹל אִסְרִי
 מִחֵן לִקֵּחַ בִּי אֵל מִשִּׁי
 יַעֲלִיק מִן מִלִּיאֵי שִׁדִּי בִּי
 נִגְמֵה. מִלִּיאֵי שִׁדִּי שֶׁרִבֵּה.
 (אֵל) יוֹן שֶׁשֶׁתִּירָה
 חִירֵשׁ אֶת־הַעֲדָה שִׁתִּי.
 כִּסְמֵהוּ מִקֵּס רֶחֶם מִקֵּס
 מִלֵּקֶם מִקֵּס מִחֵן
 כְּדִבְרֵהוּ אִסְרֵהוּ מִקֵּס
 (נִחַן). (אֲמֹר) יוֹן לִקֵּשׁ

המוציא יין פרק שמיני שבת

שינין לטרחא יחירתא וקשה
יטול קיסם משלפניו תיקשי
קורחלות ונראה לר"י דהבא
הגג ויכול להכין שם מע"ש

חסדא "מהו להעלותם אחריו לגג א"ל" ^לגדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה יתיב מרימר וקאמר לה להא שמעתא אייתיבה רבינא למרימר ^לר' אליעזר אומר נוטל אדם קיסם משלפניו לחצות בו שיניו והכמים אומרים לא יטול אלא מן האבוס של בהמה הכי השתא התם אדם קובע מקום לסעודה הכא אדם קובע מקום לבית הכסא אמר רב הונא ^לאסור לפנות בשדה ניר בשבת מאי טעמא אילימא משום דוושא אפילו בחול גמי ואלא משום עשבים והאמר ריש לקיש צרור שעלו בו עשבים מותר לקנח בה והתולש ממנה בשבת חייב חטאת אלא דילמא נקיט מעיליא ושדא לתתאי ומיחייב משום דרבה ^לדאמר רבה יהיתה לו גומא וטממה כבית חייב משום כונה בשדה חייב משום חורש גופא ^לאמר ר"ל צרור שעלו בו עשבים מותר לקנח בה יהתולש ממנה בשבת חייב חטאת אמר רב פפי ש"מ מדר"ל האי פרפיסא שרי למלטולי מתקף לה רב כהנא אם אמרו לצורך יאמרו שלא לצורך אמר אביי פרפיסא הואיל ואתא לדין ^לאלימא ביה מילתא יהיה מונח על גבי קרקע והניחו על גבי יתדות והניחו על גבי תולש היה מונח על גבי יתדות והניחו על גבי קרקע חייב משום נוטע א"ר יוחנן אסור לקנח בחרס בשבת מאי טעמא אילימא משום סכנה אפילו בחול גמי ואלא משום כשפים אפי' בחול גמי לא ואלא משום השרת נימין דבר שאין מתכוין הוא אמר להו רב נתן בר אושעיא גברא רבה אמר מילתא נימא בה טעמא ולא מיבעיא בחול דאסור אבל בשבת הואיל ואיכא תורת כלי עליו שפיר דמי קמ"ל רבא מתני לה משום השרת נימין וקשיא ליה דר' יוחנן אדר' יוחנן מי א"ר יוחנן אסור לקנח בחרס בשבת אלמא דבר שאין מתכוין אסור והאמר ^לר' יוחנן הלכה כסתם משנה ^לותנן "נייר חופף ומפספס אבל לא סורק אלא מחוורתא כדרכ נתן בר אושעיא מאי כשפים כי הא ^לדרב חסדא ורבה בר רב הונא הוו קא אזלי בארבע אמרה להו ההיא מטריניתא אותבתן בהדיכוי ולא אותבה אמרה איהי מילתא אסרתה לארבע אמרו אינהו מילתא שרייהא אמרה להו מאי איבעידו לכו דלא

ס' ואח"כ מחלוקת היא ואין
 יו"ן דצמחלוקת ואח"כ סתם
 ד"ס צפ"ק דמס' ע"ז ודף
 ידו על התחטוה פשיטא
 מסכתות כל אמוראי סברי
 דאפי' בתי מוסדות הלכה
 יתח' דמסתמא סתם לנכון
 חזר ממה שפסק ואמוראי
 י"ט טרפוס (חולין 97 מנ.) :

הדרך עלך המוציא יין

גברית היתה: אמרה מילסה. דכשפים ואסרתה לארצא ולא

מזכו להעלותם אחרינו לגג. אם עלה שם לפנות מי חיישין לגירסתא
ויתיריתא או לא: שדוהא אם לא תעשה. דתמיז (דגרסא כז) והתעלמת
ממהם פרט לזקן ואינו לפי כבודו והוא נמי עלטול דרבנן אלאו דלא
תחורס אסמכיה רבנן וצמקוס כבוד הבירות נדחה: משפניו. קסמין

מקצין ינהו: **לחלום**. ליעול הכשר
שצין השינים ולחלות ביניהן: **מן
האבום**. שהוא מוכן. אלאה העמידו
דבריהם במקום כבוד הדברות
שפמנים שגדה אבום וגנא ויהי
לו: **הסם אדם קובע למעודה**. והיה
לו להכין שם מאחמול: **הכא אדם
קובע לבכ**. כ. בתמיה. פמנים שמוא
אדם שם והולך למקום אחר. בית
הכסא לא היה מציין להם בנתיבות
שהיו דרין בנתיבות בעליהם מפני דוק
בתים: **כשדה ניר**. חרישה ראשונה
ועומד לזריעה: **משום דוושא**. וכשדה
מכירו מפני שש אדם נירו ומתקשה
(אח). החרישה: **משום עשבים**.
שמתחמל לתלותיה היר עשבים ועלין
על האדור וכשהוא מקנה זו נתלשש
מוסר לקנת. דלעיו מתכוין לתלש
ומורד דהלכה כר"ע: **והסולש ממנו**.
מתכוין חייב דמקום גידולו היה
(ג) אע"פ שהוא לרור ואינו עפר: **שקיל
מעילאי**. משום דבגששית: **ושדי**

גליון הש"ס

גמל' והגן נזיר חופת. עי'
פי' מ' דכלאים כר' י'
שם: י' י' ד' חייב משום
תולש וכו'. חייב לת' דוקא
אלא אסור וכדמשי לעיל דף
מ ע"ב מאי חייב מכת
מרדות:

לעזי רש"י

קרפי"ר. להפריד (שערות סבוכות), להתיר את הסבך.

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

(א) עיין ערוך ערך פרשם.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones